

насящъ вѣстници и писма. Въ седмицата ще ходишъ по 3 пжти. Ще ти плащаме на мѣсецъ по 100 лв. Приемашъ ли?

— Влаго се позамисли малко и веднага отговори съ рѣшителенъ гласъ: — приемамъ и още сега, ако искате да тръгна за Варна. Азъ знамъ тайни пжтеки прѣзъ много мѣста и не ме е страхъ отъ граничаритѣ.

Още сжщия часъ приготвиха на Влаго една пощенска чанта съ писма, дадоха му хлѣбъ и го изпратиха за Варна.

* * *

Безстрашния Влаго, прѣпжтува цѣла нощъ по тайнитѣ пжтища, мина гористата мѣстность „Батова“ и прѣзъ с. Франгя, къмъ 8 часътъ сутринята пристигна въ Варна. Яви се сжщия день на опрѣдѣленитѣ мѣста, събра всички писма, купи 50 екз. отъ всички български вѣстници и къмъ 6 часътъ, привечерь, по сжщия пжтъ се отпрати обратно за Добричъ.

Къмъ 2 часътъ, въ полунощъ, Влаго бѣше въ града. Почука на прозореца, въ кжщата на учителя си и му подаде чантата си.

— Ела Влаго, ела да си починешъ и да ни разкажешъ какъ прѣпжтува и какво ново има въ България.

— Учителю, уморенъ съмъ много. Утрѣ ще ви разкажа всичко.

Съ тия думи, Влаго отидѣ у тѣхъ... Вече два вечера той не бѣше спалъ, а бѣ прѣпжтувалъ близо 100 километра пжтъ, до Варна и обратно за Добричъ.

Майка му все плачеше и мислѣше за него, да не го убиятъ ромънскитѣ граничари.

Той влѣзе въ кжщи съ страхъ и голѣмо смущение. Майка му, като го видѣ съ прѣввръзана за рамото ржка, изтрѣпна и изплака силно.

— Какво ти стана на ржката, Влаго?

— Нѣма нищо мамо. Като минавахъ границата, граничнитѣ войници ме усѣтиха късно, гръмнаха по мене и ме раниха въ ржката. Азъ се прѣввръзахъ, сега не ме боли вече. Утрѣ ще я лѣкуваме, сега нека да си легна, да си отпочина.

И Влаго заспа сладъкъ сънь. Той заспа, но въ умътъ му се бѣ вкоренила вече мисълъта, че той се пожертвувалъ за сво-